



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **D. G.**, narozeného dne ..., ruského státního příslušníka, v České republice bytem v P. 6, M. 1143/7, zastoupeného JUDr. Marií Cilínkovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Bolzanova 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra – Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka č. 155/50, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 15.4.2014, čj: MV-124492-3/SO-2013

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Soud určuje odměnu tlumočníka Mgr. Romana Hujera částkou 700,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 29. 8. 2013, jímž byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí žalovaného správního úřadu vychází z nesprávného právního posouzení věci a z nedostatečně zjištěného stavu věci a

dále, že se žalovaný odvolací správní úřad nevypořádal s veškerými námitkami žalobce, uplatněnými v rámci správního řízení. Vzhledem k tomu, že námitky se vztahují i na rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, navrhuje žalobce zrušení i tohoto prvoinstančního rozhodnutí, předcházejícího vydání napadenému rozhodnutí žalované.

Žalobce namítl nesprávnost posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců). Podle uvedeného ustanovení musí správní úřad přihlížet zejména k délce pobytu cizince na území, jeho věku, zdravotnímu stavu, povaze a pevnosti rodinných vztahů, ekonomickým poměrům, společenským a kulturním vazbám na území a intenzitě vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Žalobce považuje tvrzení v napadeném rozhodnutí o tom, že nezpřetrhal své vazby s předchozí zemí svého pobytu (Ruskou federací), neodpovídá skutečnosti, neboť žalobce Rusko naposledy navštívil v červenci 2011, kdy byl pouze na ozdravném pobytu u Černého Moře. V Moskvě, kde pobýval před příchodem do České republiky, byl naposledy před pěti lety. Kromě nezletilého syna L., se kterým žije ve společné domácnosti a který na podzim 2014 nastoupí v Praze studium na univerzitě, má žalobce další dvě děti J. a E. ve věku 26 a 28 let, které žalobce navštěvují, avšak žalobce je v místě jejich pobytu v Rusku respektive Gruzii navštěvovat nemůže z důvodů povahy jednak subjektivní (zdravotní stav žalobce), jednak objektivní (národnostní třenice). Nucené vycestování by tak pro žalobce mohlo mít zcela fatální důsledky z hlediska nutnosti léčby jeho závažného onemocnění v České republice a jeho konkrétní situace, komplikovaná i osobními poměry žalobce, danými jeho původem – gruzínskou národností a státním občanstvím Ruské federace – vedou k nemožnosti návratu do Ruské federace z národnostních důvodů (diskriminace příslušníků gruzínské menšiny z historických důvodů i následkem války mezi těmito zeměmi v roce 2008) a zároveň k nemožnosti žít v Gruzii kvůli ruskému státnímu občanství.

Žalobce dále namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí se opírá o tvrzení správního úřadu prvního stupně o tom, že žalobce měl správnímu úřadu poskytnout údaje o výši svého příjmu, které neodpovídají skutečnosti. Žalobce předložil potvrzení o výši svého příjmu, které vyhotovil jeho zaměstnavatel Dalida s. r. o., tedy třetí osoba - od žalobce odlišná. Bez ohledu na to, že se žalobce účastní podnikání této třetí osoby, neměl na obsah potvrzení žádný vliv, neboť předmětné doklady zpracovávala pro společnost osoba pověřená vedením účetnictví pro společnost a kvalitu její práce žalobce není schopen nijak fakticky ovlivnit, ověřit ani zkontrolovat. Až do vydání napadeného rozhodnutí správního úřadu prvního stupně k takovému ověřování ani neměl žádný důvod. Až poté, co se žalobce o údajných nesrovnalostech v účetnictví společnosti dozvěděl, inicioval kroky vedoucí společnost k ukončení spolupráce s touto osobou vedoucí účetnictví. Žalovaná ani správní úřad prvního stupně nejsou příslušní ani odborně kvalifikovaní k posuzování správnosti či nesprávnosti otázek, týkajících se účetnictví a je proto sporné, zda mohou samostatně přijímat stanoviska k tomu, zda údaje poskytované zaměstnavatelem žalobce odpovídají či neodpovídají skutečnosti. Údaje uváděné v potvrzeních o výši příjmů žalobce nebyly ve správním řízení nijak hodnověrně vyvráceny. Otázky týkající se správnosti údajů o výších příjmů žalobce nebyly vůbec předmětem dokazování před správními úřady, nebyl proveden účastnický výsledek žalobce a napadená rozhodnutí jsou v tomto smyslu porušením zákazu tzv. překvapivých rozhodnutí. Kromě toho odpadl důvod několikerého dokládání výše příjmů žalobce, neboť ten spočíval ve skutečnosti, že v době probíhajícího řízení před správními úřady byla s žalobcem společně posuzovanou osobou i jeho tehdejší manželka G.

G., která však s ním v současné době ani v době vydání napadeného rozhodnutí ve společné domácnosti již nežila a nežije.

Pokud jde o údajném tvrzení žalobce o jeho vysokém pracovním vytížení, z něhož správní úřady zcela spekulativně dovozovaly odpadnutí zdravotních důvodů, bránících žalobci ve vycestování z území České republiky, pak žalobce v podané žalobě namítl, že taková tvrzení o svém pracovním vytížení neuváděl a pokud se vyskytují v záznamu Policie České republiky o provedené pobytové kontrole ze dne 12. 6. 2013, jedná se buď o chybu v překladu či v protokolaci. Žalobce si není vědom, že by této pobytové kontrole byl přítomen tlumočník a vyjádření, které mu je takto připisováno, v žádném případě neodpovídá skutečnosti a nemůže být podkladem pro zjištění skutečného stavu věci ve správním řízení. I kdyby žalobce hypoteticky takové tvrzení ohledně svého pracovního vytížení skutečně uvedl, správní úřady nejsou kompetentní hodnotit závažnost jeho zdravotního stavu a požadavky na způsob jeho léčby, tedy ani otázku, zda by takové pracovní vytížení bránilo žalobcovu vycestování.

Žalovaný správní úřad ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že skutkový stav a průběh správního řízení v době od podání žádosti až do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí a pokud jde o jednotlivé body žaloby, Komise uvedla následující:

K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené, Komise uvedla, že tato námitka není důvodná. Účastník řízení sám uvedl, že se svojí manželkou již v současnosti na území České republiky nesdílí společnou domácnost, jeho potomci žijí rovněž mimo území České republiky a v rámci záznamu o pobytové kontrole se žalobce vyjádřil v tom smyslu, že v době od 9.00 do 21.00 hodin denně pracuje různě po Praze. Žalobce ve svém odvolání uvedl, že z jeho pohledu je napadené rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu, aniž by však konkrétně uvedl, v čem tato nepřiměřenost rozhodnutí spočívá. Výsledek pobytové kontroly žalobce v odvolání nijak nezpochyboval, proto Komise neměla žádný důvod o obsahu záznamu o provedené pobytové kontrole pochybovat.

Lékařské zprávy, které žalobce doložil, jsou již více než rok neaktuální. Komise nepopírá, že v případě žalobce, jenž je osmnáct měsíců po druhé transplantaci jater, se jednalo o závažný zákrok, avšak účastník řízení nepředložil žádný doklad o tom, že by mu tento zákrok bránil ve vycestování z území České republiky. Sám uvedl, že v současnosti dochází do IKEM pouze na pravidelné kontroly, ale konkrétně již neuvedl, z jakého důvodu nelze v léčbě pokračovat v Ruské federaci a nedoložil ani pravdivost svého tvrzení o tom, že jeden z jeho potomků nastupuje od září 2014 v Praze na Univerzitu Karlovu. Tuto skutečnost opět žalobce namítl až v podané žalobě.

Pokud žalobce uvádí, že jsou zde okolnosti, kvůli nimž není možné, aby se vrátil do Ruské federace z důvodu své gruzínské národnosti, pak žalovaný odkazuje na možnost žalobce podat z tohoto důvodu v České republice žádost o azyl či žádost o udělení doplňkové ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, což však žalobce neučinil a svá tvrzení účelově uplatnil až v rámci řízení před soudem, proto správní úřady obou stupňů ani nemohly tyto skutečnosti brát v potaz.

Žalovaný má za to, že není možné dodatečně přihlížet k důvodům, pro které je podle názoru žalobce napadené rozhodnutí nepřiměřené, pokud tyto důvody před tím neuplatnil

v rámci řízení o jeho žádosti před vydáním napadeného rozhodnutí, když správní úřady obou stupňů nemohly tyto důvody ve svých rozhodnutích jakkoli reflektovat, neboť jím nebyly známy.

Pokud jde o námitku žaloby o tom, že žalobce neodpovídá za to, že údaje v doložených dokladech neodpovídají skutečnosti, pak žalovaný správní úřad má tuto námitku rovněž za nedůvodnou. Žalobce je jedním ze tří jednatelů společnosti Dalida s.r.o., přičemž podle ustanovení § 135 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, jsou jednatelé povinni zajistit řádné vedení předepsané evidence a účetnictví a podle ustanovení § 196 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, jednatel zajišťuje řádné vedení předepsané evidence a účetnictví, vedení seznamu společníků a na žádost informuje společníky o věcech společnosti. Je tak pouze na žalobci jako na jednatele obchodní společnosti, jak důvěryhodnou osobu vedením účetnictví pověří. Žalobce ve správním řízení předložil tak vysoký příjem, aby splnil požadavky zákona o pobytu cizinců, přičemž vůči orgánům správy sociálního zabezpečení vykazoval příjem mnohem nižší. Z uvedeného důvodu se lze důvodně domnívat, že se žalobce pokoušel obcházet zákon o pobytu cizinců a toto jeho pochybení bylo žalobci dostatečně prokázáno.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 16. 4. 2015, jehož obsah byl žalobci tlumočen soudem ustanoveným tlumočnickem, zástupce žalobce přednesl podanou žalobu, odkázal na její obsah a zdůraznil, že případného porušení právních předpisů se dopustila třetí osoba, tedy účetní společnosti Dalida s.r.o., porušení předpisů nebylo prokázáno natolik, aby bylo zřejmé, kdo vlastně pochybil a jak nesprávnost v údajích správy sociálního zabezpečení vůbec vznikla a poukázal na špatný zdravotní stav žalobce s tím, že k jeho osobním poměrům nebylo správními úřady náležitě a dostatečně přihlédnuto, přitom zakládají humanitární důvody, pro které lze žalobci pobyt na území České republiky z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a nezbytnosti další navazující léčby povolit.

Žalobce u jednání soudu uvedl, že dvakrát prodělal transplantaci jater, prodělal celkem osm závažných operačních zákroků, pobírá pravidelně celou řadu léků a kromě onemocnění jater trpí také roztroušenou sklerózou a chronickou únavou. Pokud jde o předmětné nesrovnalosti, o nich se dozvěděl od svého tehdejšího právního zástupce asi před dvěma lety. Reagoval tím, že změnil právního zástupce i pracovníka odpovědného za vedení účetnictví ve společnosti Dalida s.r.o., sám o pochybení účetního vůbec nevěděl, neměl tušení o omylu a problematice příliš nerozuměl.

Zástupce žalovaného správního úřadu se ústního jednání nezúčastnil, přestože byl řádně a včas předvolán, soud proto o podané žalobě jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalovaného.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 19. 9. 2012 podal žalobce u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě. Doložil jako doklad prokazující příjem cizince smlouvu o výkonu funkce jednatele, kterou uzavřel dne 2. 1. 2012 se společností Dalida s.r.o. a potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti ve výše uvedené společnosti ze dne 20. 8.

2012. Podle tohoto potvrzení pobíral žalobce ve společnosti Dalida s.r.o. v období únor až červenec 2012 měsíční odměnu ve výši 7.120,- Kč.

Na výzvu správního úřadu prvního stupně žalobce doložil dne 21. 1. 2013 smlouvu o výkonu funkce jednatele ze dne 2. 1. 2012, uzavřenou se společností Dalida s.r.o., dále doložil mzdový list zaměstnance za rok 2012, vystavený na jeho jméno společností Dalida s.r.o., podle něhož v lednu 2012 byla žalobci vyplacena čistá mzda ve výši 11.015,- Kč a v měsících únor až prosinec 2012 měsíční čistá mzda ve výši 7.120,- Kč. Dále žalobce doložil smlouvu o výkonu funkce jednatele uzavřenou se společností Dalida s.r.o. manželkou účastníka řízení G. G., podle níž měla být manželce žalobce vyplácena měsíční odměna ve výši 7.120,- Kč.

Dne 27. 2. 2013 obdržel správní úřad žádost o přerušení správního řízení z důvodu hospitalizace žalobce ve zdravotnickém zařízení.

Následně doložil žalobce v květnu 2013 správnímu úřadu další smlouvu, uzavřenou na funkci jednatele se společností Dalida s.r.o., podle níž mu byla v měsících lednu až březnu 2013 vyplácena čistá mzda ve výši 14.497,- Kč a smlouvu o výkonu funkce jednatele, uzavřenou mezi společností Dalida s.r.o. a manželkou žalobce G. G., podle níž byla G. G. za měsíc leden, únor a březen 2013 vyplacena čistá mzda ve výši 14.497,- Kč. Podle platového výměru ze dne 20. 2. 2013 se společnost Dalida s.r.o. zavázala vyplácet žalobci i jeho manželce G. G. za výkon funkce jednatele vyplácet částku ve výši 18.700,- Kč měsíčně pro každého z nich.

Správní úřad prvního stupně učinil dne 27. 5. 2013 dotaz na příslušnou správu sociálního zabezpečení, přičemž zjistil, že odvody uskutečněných plateb na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za měsíce leden až březen 2013 neodpovídají dokladům předloženým žalobcem, když platby na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti odpovídají vyměřovacímu základu ve výši 8.000,-Kč hrubého na jednoho zaměstnance, což odpovídá částce, která byla v uvedené době minimální mzdou.

Dne 29. 7. 2013 byl správním úřadem prvního stupně žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účastník řízení se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil dne 7. 8. 2013 a žádné své vyjádření neuplatnil.

Rozhodnutím ze dne 29. 8. 2013 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky zamítl účastníkovi žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s odůvodněním, že účastník řízení předložil k žádosti doklady o zajištění finančních prostředků k pobytu na území, obsahující údaje, které - byť podstatné pro posouzení žádosti - neodpovídají skutečnosti. Správní úřad rovněž posoudil dopad rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž vycházel z toho, že účastník řízení je ženatý, má dvě děti, které nikdy neměly povolen pobyt v České republice, manželka žalobce v současné době nemá na území České republiky povolen žádný druh pobytu, když na území republiky pobývá na základě uděleného výjezdního příkazu s účinností do dne 22. 9. 2013. Žalobce sám má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt od června 2010, nejedná se o dobu, která by

s sebou nesla zpřetrhání vazeb se zemí původu, kterou podle cestovního pasu žalobce i nadále navštěvuje. Pokud žalobce při pobytové kontrole uvedl, že v době od 9:00 do 21:00 hodin denně pracuje s manželkou různě po Praze v rámci aktuální zakázky, pak správní úřad při posouzení zdravotního stavu účastníka řízení uzavřel, že tento není překážkou vycestování z území České republiky.

Proti uvedenému rozhodnutí správního úřadu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím svého zmocněného zástupce včasné blanketní odvolání, které následně doplnil odůvodněním dne 25. 9. 2013 a namítl, že správní úřad zvláště závažným způsobem porušil ustanovení o řízení před správním úřadem a tato pochybení jsou způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Kromě obecných námitek vztahujících se k ustanovením § 2 odstavec 4, § 3 a § 68 odstavec 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, účastník řízení namítl, že v centru zdůvodnění daného rozhodnutí je závěr správního úřadu o tom, že údaje poskytnuté účastníkem řízení neodpovídají skutečnosti. Správní úřad vycházel ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení, která vychází z nesprávných údajů poskytnutých třetí osobou. Účastník řízení neměl možnost se k těmto údajům jakkoli vyjádřit a zjišťování správního úřadu porušuje zákaz překvapivých rozhodnutí. Dále žalobce v odvolání namítl, že správní úřad nedostatečně posoudil závažnost zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí Ministerstva vnitra jako věcně správné potvrdil se závěrem, že správní úřad prvního stupně řádně odůvodnil výrok rozhodnutí a rozvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení důkazů, jež získal provedeným dokazováním. Stav věci byl správním úřadem prvního stupně zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu a byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podle ustanovení § 44a odstavec 3 v návaznosti na ustanovení § 56 odstavec 1 písmeno e) zákona o pobytu cizinců. Odvolání podle názoru odvolacího úřadu neobsahuje žádné skutečnosti, které by vedly ke změně nebo zrušení původního rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), při přezkoumání soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Věc soud posoudil takto:

V případě žalobce byly důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažera – účast v právnické osobě skutečnosti, v nichž správní úřady obou stupňů shledaly rozpor s ustanovením § 56 odstavec 1 písmeno e) zákona o pobytu cizinců. Podle uvedených právních ustanovení je důvodem takového postupu skutečnost, že jsou zjištěny skutečnosti, nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem neopustí území nebo že vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení víza, a dále že pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Městský soud v Praze po provedeném řízení neshledal důvodnou žalobní námitku, v níž žalobce poukazoval na to, že správní úřad v rozporu se zákonem rozšířil svoji

pravomoc a bez zákonného podkladu odmítl prodloužit žalobci povolení k pobytu, přestože žalobce doložil veškeré zákonem požadované náležitosti. Soud zcela přisvědčil žalovanému správnímu úřadu v názoru, že žádné z práv, uvedených v Listině základních práv a svobod, nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka s ohledem na vlastní zájmy na svém území. Důvody, které vedly správní úřad k zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě, jsou zcela jasné a přesvědčivé. Správní úřad prvního stupně rozhodl ve věci neudělení povolení k dlouhodobému pobytu v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb. a odvolací správní úřad došel k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky. Jak sám žalobce v podané žalobě dovozuje, je úprava povolení k dlouhodobému pobytu upravena výše citovanými ustanoveními zákona o pobytu s tím, že speciální úprava institutu prodloužení povolení k pobytu v zákoně výslovně upravena není, kromě ustanovení § 46 odstavec 3 a 7 tohoto zákona.

V duchu výše uvedeného pak platí, že podle ustanovení § 37 odst.2 zákona o pobytu policie zruší platnost víza k pobytu nad devadesát dnů (a tedy i povolení k dlouhodobému pobytu), jestliže cizinec v žádosti o udělení víza uvedl nepravdivé údaje nebo k žádosti předložil padělané nebo pozměněné doklady, nebo jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Totéž platí i jako důvod pro vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti již vydaného povolení.

Namítal-li žalobce v podané žalobě, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nesplňuje náležitosti, uvedené v ustanovení § 68 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, pak soud tuto námitku neshledal příležitou.

Podle uvedeného právního ustanovení se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z odůvodnění obou rozhodnutí je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek, přičemž skutkové závěry o jednání žalobce vycházejí z obsahu předloženého spisového materiálu a opírají se zejména o příslušná vyjádření jiných orgánů veřejné správy. Žalobce zcela opomíjí skutečnost, že stát důvodně očekává, že osoby, pobývající na jeho území, právní předpisy porušovat nebudou. Dospěly-li správní úřady k závěru, že jednání žalobce dosáhlo takové intenzity, že jeho jednání odůvodňuje závěr o splnění zákonných podmínek pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce, jedná se o závěr správný, neboť povinnosti cizinci nestanoví právní předpisy obecně (a zákon o pobytu cizinců na území státu zvláště) a samoúčelně.

S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2As 78/2006 - 64, dostupný na www.nssoud.cz, nelze shledat, že by postup žalovaného správního úřadu zasáhl žalobce do práva na respektování soukromého a rodinného života, či do práva realizace manželství, neboť z těchto práv nevyplývá nutně právo na vstup či pobyt

v zemi, kde pobývá manžel cizince, jak uvedl Evropský soud pro lidská práva již v rozsudku Abdul Aziz Cabales proti Spojenému království ze dne 28. 5. 1985 (sp. zn. 9214/80). Takové právo nelze tím spíše dovodit za situace, kdy správní úřad přihlíží v rámci správního řízení k osobním okolnostem dané osoby a k veřejnému zájmu, jak to Evropský soud pro lidská práva požadoval při určení rozsahu povinnosti státu umožnit na svém území pobyt cizince pro jeho příbuzenské vazby s osobou, která již na tomto území pobývá.

Ani žalobní námitka, v níž žalobce namítal nesprávnost posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, není důvodná.

Podle uvedeného ustanovení musí správní úřad přihlížet zejména k délce pobytu cizince na území, jeho věku, zdravotnímu stavu, povaze a pevnosti rodinných vztahů, ekonomickým poměrům, společenským a kulturním vazbám na území a intenzitě vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Není pravda, že správní úřad je povinen zjišťovat skutkové okolnosti týkající se soukromého života žadatele o povolení k pobytu, které mu tento žadatel sám nesdělí - naopak je na žadateli, aby v řízení uvedl vše, co považuje za podstatné pro řádné posouzení své žádosti. Žalobce ve své žádosti nenaznačil, že by měl na území České republiky jakékoli soukromé vazby a uvedl výslovně, že s bývalou manželkou G. G. již nežije, obě jeho dospělé dcery nežijí v České republice a pokud jde o nezletilého syna L., o něm uvedl bez bližších podrobných údajů, že s ním žije ve společné domácnosti, přičemž z podané žaloby je zřejmé, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí odvolacího správního úřadu syn žalobce dosud pobýval v Rusku. Podle názoru městského soudu je absurdní žádat od správního úřadu v takové situaci, aby z vlastní iniciativy zjišťoval, zda se účastník řízení přece jen nezmýlil, zda některý z jeho rodinných příslušníků přece jen nežije v České republice, a pokud ano, zda s ním účastník nesdílí společnou domácnost. Neuvedení a neprokázání rozhodných skutečností musí za této situace jít k tíži žalobce; správní úřad hodnotí, zda žadatel o povolení k pobytu formálně doložil a zda i materiálně splňuje podmínky pro udělení daného povolení, ale nemůže fungovat jako jakýsi jeho opatrovník, který za účastníka-cizince kontroluje, zda nezapomněl v řízení uvést některou ze závažných okolností, svědčící případně v jeho prospěch.

Městský soud v Praze má za to, že není úkolem soudu v odůvodnění rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí správního úřadu podrobně znovu převzít obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nicméně v nyní posuzované věci je přesvědčen o tom, že žalovaný odvolací správní úřad se podrobně vypořádal s zejména s právními námitkami žalobce, když vyjádřil, v jakých konkrétních skutkových a právních okolnostech spatřuje nesplnění podmínek pro zamítnutí žádosti žalobce a soud k uvedené argumentaci neshledává důvod cokoli dodávat. Smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního úřadu není ani polemika o souladnosti jednotlivých obecně závazných právních předpisů, ale především posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že se žalovaný správní úřad v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke rozhodujícím namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétními důvody zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci

podrobně zabývaly a vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Správní úřady obou stupňů se ve správním řízení zabývaly všemi shromážděnými listinnými důkazy a v odůvodnění svých rozhodnutí se náležitě vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný odvolací správní úřad v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně vyjádřil, že zamítnutí žádosti žalobce a jeho případné vycestování z území České republiky nepřiměřeně nezasáhne do života cizince.

Městský soud v Praze po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, protože zákonem stanovení důvody pro vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání byly splněny. Je nutno konstatovat, že pobyt byl žalobci povolen za účelem podnikání – účasti v právnické osobě – a právě v rámci tohoto podnikání byly správními úřady shledány výrazné nedostatky. Podle názoru soudu se správní úřady dostatečně vypořádaly s otázkou zdravotního stavu žalobce, tak i s jeho možností vycestovat, stejně jako s jeho zjištěnými rodinnými vztahy. Otázka případného povolení pobytu žalobci na území státu z tzv. humanitárních důvodů nebyla a ani nemohla být předmětem tohoto správního řízení, proto ani soudu nepřísluší ji blíže posuzovat. Jelikož v řízení o podané žalobě nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud s odkazem na ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz svědeckou výpovědí pana V. K., protože podle sdělení zástupce žalobce tento svědek měl osvědčit tvrzení žaloby o nepříznivém zdravotním stavu žalobce. Tyto skutečnosti byly náležitě a zcela nepochybně doloženy zprávami IKEM o zdravotním stavu žalobce a soud neshledal důvody pro to, aby dokazování v této otázce dále doplňoval (ustanovení § 52 odstavec 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odstavec 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému správnímu úřadu pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Vzhledem k tomu, že žalobce je cizím státním příslušníkem, postupoval soud podle ustanovení § 36 s. ř. s. a k ochraně práv žalobce jako účastníka podle článku 37 odstavec 4 Listiny základních práv a svobod ustanovil ve věci tlumočníka z jazyka ruského, neboť žalobce učinil před soudem prohlášení o jazyku, v němž souhlasil s vedením řízení v tomto jazyce. Tlumočníku soud uložil povinnosti podílet se na řádném postupu řízení před soudem.

Podle ustanovení § 36 odstavec 2 s. ř. s. náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

O náhradě nákladů soudem ustanoveného tlumočníka v souvislosti se zajištěním řádného průběhu ústního jednání u Městského soudu v Praze rozhodl soud podle ustanovení § 17 odstavec 1, položka č. 1 Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., o provedení zákona o znalcích a tlumočnících, v platném znění. Výši náhrady nutných nákladů a výdajů tlumočníka soud stanovil s ohledem na skutečnost, že se cizinec k jednání

dostavil a s přihlédnutím k časové náročnosti zajištění účasti tlumočnicka u ústního jednání v částce 350,- Kč, odpovídající dvěma započatým hodinám tlumočení. Celková výše náhrady nákladů tak činí 700,- Kč.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16.dubna 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsdkyně senátu